

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 12. januar 2014

Kirkedag: 1.s.e.H3K/B

Tekst: Mark 10,13-16

Salmer:

SK: 16 * 20 * 57 * 69 * 117,3 * 54

LL: 16 * 57 * 69 * 117,3 * 54

Når man bliver far, så går der nogle år, hvor man er den klogeste, stærkeste, største, sødeste og bedste far på hele jorden. Ingen andre mænd/fædre når en bare til sokkeholderne. Men illusionen brister på et tidspunkt. Barnet finder ud af, at alle superlativerne slet ikke passer på dets far. Langt fra. Nogle børn når endda til den erkendelse, at deres far er den værste af slagsen, den svageste, den dumme, den mest pinlige af dem alle. Han er bare for meget af alt det forkerte. De andre børns fædre er meget sejere.

Den erkendelse når barnet til uden, at faderen gør det mindste dertil. Måske retfærdigt nok, for som far har man jo heller ikke gjort noget for i den første tid at være den, alle superlativerne passer på. Man soler sig bare lidt i barnets illusioner, og håber, at det varer lidt før barnet indser sandheden i virkelighedens verden. For en dag kommer den jo frem.

Man ved det godt. Og barnets illusioner og erkendelse af, at man er den værste af slagsen, kan man også tage helt roligt. Det ved man jo også godt, at det ikke er sandheden i virkeligheden. Men nogle fædre oplever, at det varer længere før den erkendelse brister, og barnet bliver klogere og mere virkelighedsnær. En kort tid er man den bedste, en lang tid er man den værste; men den længste tid er man forhåbentlig sandt erkendt i virkeligheden.

Når barnet går fra at synes, man er den bedste til den værste, skyldes det som regel ikke, at faderen pludselig bærer sig tåbeligt ad. Som regel skyldes det, at barnet har nogle behov, krav og ønsker, som fadere ikke vil honorere, eller et ideal, som det er totalt umuligt at leve op til. Det kan skyldes, at barnet stiller forkerte forventninger til faderen. Det kan skyldes, at barnet måler faderen i forhold til sin egen verden og sine egne selvcentrerende idealer. Det kan skyldes, at barnet blander tingene sammen i den forkerte skål, for det handler jo ikke om, at man ikke kan lide barnet, blot fordi man ikke magter eller ikke tillader – eller også handler det netop om kærlighed, når man siger nej.

Men en erkendelse, som barnet gør om sin far, som både kan skyldes manglende kærlighed eller manglende evne og mulighed er, at far kan svigte. Far kan glemme. Far kan vælge noget andet end mig. Barnet må sande, at far er et menneske, lige som det også en dag må sande om sig selv, at det er et menneske. Måske endda et urimeligt menneske.

Uanset, hvordan vi vender og drejer det, så forholder barnet sig til sin far på godt og ondt. Det spejler sig, tager ved lære, tager afstand fra osv. Men det sker alt sammen i en erkendelse af, at far og barn hører sammen, også selv om de måske ikke har noget sammen, hvilket i og for sig også er at forholde sig til sin far.

I alt dette er det jo en yderst relevant diskussion, der jævnlige dukker op i folketinget, når ny lovgivning er nødvendig på området, i etisk råd og ude blandt alle os andre i vores hverdag, diskussionen om, hvorvidt barnet har ret til og krav på at kende sin far. Det er der forskellige synspunkter om. Og ved siden af disse diskussioner kan vi i TV se masser af fortrinsvis unge, der søger efter deres far (eller mor) i et behov for at kende ham. Et

behov, som for nogle børns vedkommende grundet i, at de har behov for at forholde sig til ham, og det er svært, når han er ukendt, og kan være frustrerende, når man ved eller tror, at selv om han er ukendt, så er han et eller andet sted. Han har jo i hvert tilfælde været.

Når Jesus taler om, at vi skal blive som børn, tror jeg, at det handler om, at vi skal forholde os til Gud, som barnet forholder sig til sin far. Vi skal forholde os til Jesus, således som tilfældet er med de børn, der i dagens evangeliesituation bringes til Jesus.

Børnene kommer ikke rendende hen til Jesus. Børn vidste godt, at voksne mænd ikke bekymrer sig om børn. Børn vidste godt, lige som disiplene vidste, at en lærer, en rabbi, belemrer man ikke med børn. Men det er der åbenbart nogle forældre, der ikke tog alvorligt og var ligeglade med, idet de forsøger at bringe deres små til Jesus for at få hans velsignelse, han skulle røre ved dem.

Guds rige er frelsen og Guds nåde i Hans velsignelse. Den skal modtages. Den kan ikke tages. Den skal modtages i samme behov, som barnet har behov for den voksne. Barnet har ikke på voksenalder erkendt behovet og afhængigheden. Barnet er bare afhængigt af den voksne, og som lille forholder barnet sig til faderen i afhængighed.

Jesus har erkendt behovet og afhængigheden. Og fordi han ved, at vi behøver nåden, frelsen og velsignelsen – Guds rige – giver han os den. Jesus ved, at Guds rige har både børn og voksne behov for. Derfor giver han os det.

At vi skal blive som børn betyder, at vi skal erkende vores behov og afhængighed af Gud. Vi skal erkende, at vi kun kan

tage imod og ikke selv tage Guds rige. Vi skal erkende, at vi ikke skal kvalificere os til det på anden vis en at ville tage imod i nødvendighed og afhængighed, som barnet tager imod livets fornødenheder i nødvendighed og afhængighed.

Når Jesus pointerer dette afviser han den voksnes erkendelse af, at tro handler om viden og bevidsthed. Jesus viser, at tro er tillid og modtagelse af Guds gaver. Guds rige kommer vi altså ind i, fordi vi tager imod det, når det rækkes os.

Det er så svært, at det er så enkelt, så selv et lille barn er at regne med i denne sammenhæng. Men det svære skyldes nok, at vi – når vi vokser til, erkender virkeligheden om faderen og illusionen brister, som jeg var inde på i begyndelsen.

Men når det handler om voksne og tro og Gud, så er det i egentlig forstand ikke vores illusioner om Gud, der brister og bliver mere realistiske så superlativerne blegner. Her holder parallellen op. Jeg tror snarere, det handler om, at vi på en og samme tid erkender vores afhængighed og gerne vil løsrives af den. Lidt som teenageren, der godt ved, at det er afhængig af sine forældre, men alligevel gerne ser dem hen, hvor peberet gror. De skal ikke blande sig, for teenageren vil gerne være uafhængig: kan selv og vil selv.

Vi kan selv og vi vil selv også overfor Gud. Afhængighed er en svaghed. Uafhængighed er styrke. Voksne vil have efter fortjeneste, og vi ta'r, når vi har fortjent. Det er vores ret og krav. Men vi kommer aldrig til at tage, fortjene eller have krav på Guds rige. På grænseoverskridende vis viser Jesus os i børneevangeliet, at hvad vi ikke kan fortjene eller tage, gives os. Jesus viser os, at han erkender vor afhængighed og nødvendighed af frelsen og velsignelsen; men da vi ikke selv kan tage det, må vi modtage det. Derfor giver han os det.

Lad os derfor forblive i barnets afhængighed og tage mod Guds
riges nåde og velsignelse i tillidsfuld tro på Jesus, der tager
imod og giver magt
til nyfødt at leve på det, han har bragt:
Velsignelsens ord til liv her på jord,
og mod til at leve
og vokse i kærlighed,
folde os ud og blive eet i en lovsang til Gud,
der lod sit rige komme i et spædbarn i favn hos sin mor.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen